

Arrest

nr. 239 691 van 13 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 januari 2020 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Nicaraguaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 26 december 1997 te Managua in de staat Managua. U woonde afwisselend bij uw vader in de stad Jinotepe en bij uw moeder in de stad Managua. U woonde in Jinotepe samen met uw vader en uw grootmoeder. In

Managua woonde u samen met uw moeder en uw broer. Uw zus is gehuwd en woont ook in Managua. Uw broer verblijft sinds juli 2018 in Chili met een werkvisum. U studeerde vanaf januari tot juni 2018 aan de universiteit Del Valle in Managua.

Vanaf april 2018 begon u deel te nemen aan de studentenprotesten tegen de regering en tegen president Daniel Ortega. De protesten startten in Managua maar breidden zich uit naar onder meer Jinotepe. In mei 2018 werden er in en rond de stad Jinotepe wegversperringen opgezet. U kon de stad niet meer uit en dus niet meer naar de lessen gaan. De stad Jinotepe was twee maanden lang afgesloten en gedurende deze periode bleef u in de stad. U nam in de maanden mei en juni bijna dagelijks deel aan de protesten. Op 8 juli 2018 voerde de overheid een zogenaamde schoonmaakoperatie uit om alle barricades op te ruimen. De overheid arresteerde ook vele demonstranten en u vreesde om eveneens gearresteerd te worden. Op 10 juli 2018 vertelde een vriend van uw vader dat hij u beter het land zou doen verlaten omdat u gevaar zou lopen. Uw vader kende deze vriend via de motorclub waarvan hij lid was. Deze vriend van uw vader werkte als vervangend volksvertegenwoordiger en voor de toeristische dienst. Hij wist dat uw naam op een niet-officiële lijst stond van protesteers. Hierop besloten u en uw familie dat u Nicaragua moest verlaten en op 15 juli 2018 verliet u het land per vliegtuig. Eén dag na uw vertrek, op 16 juli 2018, kwam de politie naar het huis van uw vader in Jinotepe om u te zoeken. U reisde via Panama naar Duitsland en reisde nadien door naar België waar u op 23 of 24 juli 2018 arriveerde. Op 3 september 2018 diende u een verzoek in om internationale bescherming. De politie kwam een tweede keer naar het huis van uw vader om u te zoeken op 11 oktober 2018. Uw vader vertelde de agenten dat u het land al had verlaten. De politie belde naar de bevoegde migratiediensten en nadat uw vertrek uit Nicaragua aan hen werd bevestigd vertrokken ze opnieuw. Bij een terugkeer naar Nicaragua vreest u vervolgd te worden door de Nicaraguaanse autoriteiten omwille van uw deelname aan protesten.

Ter staving van uw verzoek legt u volde originele documenten voor: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteattest, uw blanco strafblad, een werkcertificaat en uw gezondheidscertificaat. Daarnaast legt u kopieën neer van foto's van uw deelname aan protesten, van foto's van het huis van uw vader, van Whatsapp-berichten van uw moeder naar aanleiding van het tweede politiebezoek op 11 oktober 2018, van foto's wegversperringen in Jinotepe, van een foto van snapchat, van een afdruk van facebook over R.A., van twee foto's van R.A. met uw vader, drie afdrukken van facebook betreffende een lijst van opposanten, een uittreksel uit een messengergesprek over het bestaan van een lijst opgesteld door Sandinisten en een publicatie op facebook betreffende Sandinisten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest de Nicaraguaanse overheid omwille van uw deelname aan protesten tegen de overheid (zie notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 12/02/2019, hierna CGVS, p.3,10-11,13-14; CGVS-Vragenlijst d.d. 01/10/2018 vraag 3.4 en 3.5). Aan uw vervolgingsverhaal kan echter geen geloof worden gehecht. Enkele opvallende vaststellingen leiden het CGVS tot die conclusie.

Vooreerst dient te worden gewezen op uw houding die niet consistent is met uw aangehaalde vrees. U vreest dat de overheid uw documenten zal nakijken en u zal arresteren wanneer ze merken dat u bij de protesten aanwezig was (CGVS p.11). U nam ongeveer vijftien keer deel aan studentenprotesten in de periode van 18 april 2018 tot 8 juli 2018 (CGVS p.14-15; CGVS-Vragenlijst vraag 3.3, 3.4 en 3.5). De politie trad tijdens deze protesten erg repressief op, zo zegt u (CGVS p.9-10; CGVS-Vragenlijst vraag

3.4 en 3.5). U hebt evenwel uw strafblad zelf bekomen in het politiekantoor van het derde district in Managua (CGVS p.8-9). Dit document werd aan u uitgegeven op 28 juni 2018 (zie ingediend document nr 4). Deze houding strookt niet met uw vrees ten aanzien van de politie en de overheid. Hetzelfde dient gezegd te worden inzake uw geboortecertificaat en uw gezondheidsattest die u ook zelf hebt bekomen en die u op 12 juli 2018 werden uitgereikt door de bevoegde overheidsinstanties (CGVS p.8; zie ingediend document nr 3 en 11). Nochtans werd er op 10 juli 2018 beslist om u het land te doen verlaten omwille van uw vrees voor vervolging door de Nicaraguaanse overheid (CGVS p.14). Het is bovenal erg vreemd dat u er geen graten in zag om persoonlijk uw strafblad, uw geboortecertificaat en uw gezondheidsattest af te halen bij de actoren die u vreest – zijnde de politie en de overheid – en dit, gezien uw relaas, in een voor u ongetwijfeld angstige en turbulente periode net voor uw vertrek (CGVS p.8-9,14). Op deze manier wordt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees een eerste maal ondermijnd.

Hierbij kan worden toegevoegd dat uw verklaringen dat u de laatste maand voor uw vertrek uit Nicaragua op 15 juli 2018 uitsluitend doorbracht bij uw vader in Jinotepe, en vandaaruit het land verliet, niet stroken met de documenten die u voorlegt (CGVS p.6-8). Zo dateert uw uitgereikt strafblad van 28 juni 2018, en uw geboortecertificaat en gezondheidsattest beiden van 12 juli 2018, i.e. drie dagen voor uw definitieve vertrek. Al deze documenten werden u in Managua uitgereikt (zie ingediende documenten nr 3,4 en 11). U wordt geconfronteerd met de vaststelling dat u enerzijds verklaarde uw documenten zelf in Managua te hebben afgehaald, maar anderzijds vertelde de laatste maanden voor uw vertrek enkel in Jinotepe te hebben verbleven (CGVS p.8-9,18). U stelt dat de wegversperringen rond Jinotepe in juni nog niet zo hevig waren als in juli en dat er zo dus nog enkele busmaatschappijen werden doorgelaten (CGVS p.18). Uw redenering houdt geen steek want het geboortecertificaat en het gezondheidsattest dateren beiden van 12 juli 2018 (zie ingediende documenten nr 3 en 11). U verklaart verder dat u die laatste maand eigenlijk toch niet constant bij uw vader verbleef in Jinotepe maar wel een dag of een weekend naar uw moeder in Managua ging, en dat men tot een bepaalde datum Jinotepe nog kon verlaten en er bepaalde tijdstippen waren waarop men naar buiten kon (CGVS p.18). Dit zijn evenwel post factum-verklaringen die daarenboven geen verheldering kunnen brengen waarom u alsnog zo een groot risico zou nemen. Dat het voor u wel degelijk een reëel risico was om u dan toch uit Jinotepe te verplaatsen blijkt uit de door u geschetste context in en rond de stad Jinotepe (CGVS p.7). Tijdens uw laatste verblijf in Jinotepe werd de stad namelijk een spookstad die was afgesloten door de politie en waarbij reizigers streng werden gecontroleerd op hun betrokkenheid bij de protesten, aldus uw verklaringen (CGVS p.7). U verklaarde aanvankelijk trouwens zelf dat u een aanhouding door de politie wilde vermijden en daarom in Jinotepe bleef tot aan uw vertrek (CGVS p.7). Gezien deze door u geschetste situatie in en rond Jinotepe is het niet aannemelijk dat u zo een groot risico zou nemen om naar Managua te reizen, én dat u daar uw persoonlijke documenten bij de politie en de overheid – zijnde de actoren die u vreest – zelf hebt bekomen (zie ingediende documenten nr 3, 4 en 11). Deze vaststelling is des te opvallender daar u al een week voor uw vertrek wist dat uw naam op een lijst van gezochte protesteers stond (CGVS p.13,15-17).

Vervolgens kan er nog worden gewezen op de vaststelling dat u uw land hebt kunnen verlaten vanuit de internationale luchthaven Augusto C. Sandino te Managua met uw eigen paspoort onder uw eigen naam (zie ingediend document nr 1). U, noch iemand van uw familie is ooit eerder gearresteerd geweest (CGVS p.5-6) en uit voornoemde vaststellingen blijkt dat er geen indicatie bestaat dat u daadwerkelijk op een lijst zou staan van mensen die actief door de overheid wordt opgespoord.

Uw finaal verweer dat de lijst geen officiële lijst betrof en dat de personen die u viseren geen deel uitmaken van de regering kan geen soelaas brengen (CGVS p.18-19). U spreekt met deze uitspraak immers uw vorige verklaringen dat u de overheid en de politie vreest volledig tegen (CGVS, p.3,10-11,13-14; CGVS-Vragenlijst vraag 3.4 en 3.5).

Hierbij komt dat op 16 juli 2018 en op 11 oktober 2018 de politie naar het huis van uw vader kwam om u te zoeken (CGVS p.3,8,10,14). Sommigen van deze agenten droegen hun uniformen, waren op die manier herkenbaar als zijnde verkeerspolitie, en contacteerden de immigratiediensten om naar u te informeren (CGVS p.14). Op die manier kan er geen rekening worden gehouden met uw verklaringen dat de personen die u viseerden niet tot de regering behoorden en u op een onofficiële lijst stond (CGVS p.18-19). Door deze constatering wordt het CGVS wederom gesterkt in haar oordeel dat uw voorgehouden vrees ten aanzien van de overheid ongeloofwaardig is.

Verder is het opmerkelijk dat u eerst verklaart dat u en uw familie pas na 8 juli 2018 van plan waren om u het land te doen verlaten, maar u anderzijds al eerder uw strafblad (d.d.28/06/2018) ging opvragen (CGVS p.8-9,14; zie ingediend document nr 4). U stelt dat uw moeder voor 8 juli 2018 al rekening hield

met een scenario waarbij u Nicaragua zou verlaten (CGVS p.14,18). Gevraagd waarom u toen uw strafblad bent gaan afhalen zegt u dat u het nodig zou hebben om te kunnen werken of studeren in het buitenland, en ook om te bevestigen dat u geen strafzaken lopen hebt (CGVS p.18). U bevestigt dat u sinds uw aanvraag om uw strafblad bezig was met uw voorbereiding om het land te verlaten indien de situatie verergerde (CGVS p.18). Deze gang van zaken staat in contrast met uw voorgehouden vrees en uw aanvankelijke verklaringen dat u en uw familie pas na 8 juli 2018 beslisten om u het land te doen verlaten (CGVS p.14). De vriend van uw vader vertelde immers pas op 10 juli 2018 aan uw vader dat hij u best het land deed verlaten (CGVS p.10).

Wat betreft uw verklaringen dat uw naam op een lijst zou staan waardoor u gezocht wordt als deelnemer van de protesten, moet vastgesteld worden dat hier evenmin geloof aan kan worden gehecht. U zegt dat een vriend van uw vader die bij de overheid werkt hem had geïnformeerd over deze lijst waarop uw naam zou staan (CGVS p.12). Hoe deze vriend van uw vader heet, weet u op het CGVS echter niet (CGVS p.12). Pas na uw persoonlijk onderhoud en bij het indienen van bijkomende documenten laat u weten dat het om ene R.A. gaat (zie ingediende documenten nr 13 en 14). Het is echter zeer merkwaardig dat u op uw persoonlijk onderhoud de naam niet kent van deze persoon die u nochtans redde van vervolging (CGVS p.12). U weet ook dat hij op facebook staat en dat men wist dat hij de namen voor de lijst doorgaf, dat hij mensen stuurde om video's te maken van protesteerders, en dat hij rechtstreeks werkte voor de burgemeester in Jinotepe (CGVS p.12). Ook al was u en uw vader de regering niet gunstig gezind, uit uw verklaringen blijkt dat deze persoon zijn vriendschap met uw vader schijnbaar zo erg waardeerde, dat hij het risico nam om uw vader in te lichten over de op handen zijnde arrestatie van zijn zoon (CGVS p.12). In die zin is het nogmaals zeer opmerkelijk dat u de naam van deze belangrijke persoon in uw relaas niet kan aanhalen.

Het is daarenboven niet aannemelijk dat, zoals u het CGVS voorhoudt, andere overheidsdiensten buiten Jinotepe niet op de hoogte zouden zijn van deze lijst met namen van protesteerders (CGVS p.15). Het is namelijk niet voor te stellen dat men enerzijds zoveel mogelijk protesteerders zou willen vinden om hen te kunnen vervolgen (CGVS p.13,16-17), maar anderzijds deze lijst niet kenbaar zou maken aan overheidsdiensten buiten Jinotepe. Bovendien kan de vraag gesteld worden welke instellingen en diensten het meeste baat hebben bij zulke informatie teneinde u doeltreffend te kunnen opsporen. De informatie die op zo een lijst zou staan lijkt het meest relevant voor bijvoorbeeld migratiediensten en de andere veiligheidsdiensten van Nicaragua. Uw probleemloos over en weer gereis tussen Jinotepe en Managua, het eigenhandig bekomen van documenten bij de politie en overheidsdiensten te Managua, en uw vrij uitreizen via de luchthaven met uw eigen paspoort, bewijst overigens dat geen van deze overheidsdiensten op de hoogte was van uw aanwezigheid op een lijst met gezochte personen. Daarom kan niet aangenomen worden dat uw naam te vinden is op één of andere lijst van protesteerders die aangehouden moesten worden.

Verder kan er worden opgemerkt dat volgens u en uw raadsman eender wie deelnam aan de protesten op een lijst terecht kan komen en worden personen die op zo een lijst staan opgespoord en in de gevangenis van El Chipote opgesloten (CGVS p.16-17,19). U zocht geen verdere informatie op over deze lijsten en eigenlijk maakte het niet uit of men nu op een lijst stond of niet, iedereen kon toch worden opgepakt (CGVS p.17). Volgens u staat er een groot percentage mensen van Jinotepe vermeld op zulke lijsten (CGVS p.17). U zegt dat er op die manier 600 mensen werden gearresteerd over het hele land en waarvan wel 200 in Jinotepe (CGVS p.17). Opvallend genoeg kent u echter niemand die, net zoals u, op zo een lijst staat (CGVS p.17). Dit is zeer vreemd. U beweert immers dat Jinotepe maar een kleine stad is met 2000 inwoners en u er erg bekend bent (CGVS p.16). Dat uw verklaringen best met enige omzichtigheid dienen begrepen te worden blijkt uit de vaststelling dat Jinotepe eerder tussen de 38.000 en 50.000 inwoners heeft, en geen 2000. Waar uw raadsman opwerpt dat u een bekend figuur bent in Jinotepe en dat dit mee in de beoordeling moet worden genomen (CGVS p.19), merkt het CGVS op dat uit de eerder gedane vaststellingen blijkt dat uw bekendheid best meevalt. Zo kon u schijnbaar zonder problemen langs de strenge controleposten de stad Jinotepe verlaten en uw documenten bij de politie en de overheidsdiensten zelf bekomen. De stelling alsof u louter en alleen door uw bekendheid zou herkend worden op straat als deelnemer van de protesten, berust dan weer op een blote bewering van uw advocaat die op geen enkele manier wordt aangetoond.

Tot slot stelt het CGVS vast dat u zich slechts beroept op blote beweringen wanneer u stelt dat uw naam op een lijst van protesteerders zou staan. Zo voert u geen enkel bewijs aan van het bestaan van zulk een lijst, noch dat uw naam op een lijst zou staan, en baseert u zich louter op de verklaringen van uw vader (CGVS p.13,15). Wat dit betreft dient vastgesteld te worden dat u evenmin heeft aangetoond daadwerkelijk de zoon te zijn van de persoon die op de foto's te zien is (zie ingediende documenten nr

14). U legt geen bewijs van verwantschap voor. U legt ter staving van uw verklaringen over de vriend van uw vader – R.A. – en zijn band met uw vader, enkele foto's neer (zie ingediende documenten nr 13 en 14). Louter op basis van deze foto's op sociale media kan de ongeloofwaardigheid van uw relaas evenwel niet worden hersteld.

Omwille van het geheel van bovenstaande elementen dient geconcludeerd te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas en voorgehouden vrees. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Nicaragua van december 2018**, beschikbaar

op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/country_of_origin_report_nicaragua_20181220.pdf blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Er worden op grote schaal mensenrechtenschendingen gepleegd door de overheid. Het geweld in Nicaragua is wijdverspreid en wordt gepleegd door de politiediensten en paramilitaire groeperingen. Repressie, het gewelddadig neerslaan van protesten en verwijderen van wegblokkades evenals arbitraire arrestaties zijn veelvoorkomende fenomenen in Nicaragua. Hierbij worden burgers met een welbepaald profiel gevisieerd. Dit type geweld is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet doch houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kadert dit geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Hoewel de situatie in Nicaragua zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Nicaragua sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Nicaragua een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

De overige documenten die nog niet werden besproken zijn niet van die aard om de eerdere vaststellingen te wijzigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en uw geboortetest (zie ingediende documenten nr 1,2 en 3) tonen enkel uw identiteit en nationaliteit aan, die niet ter discussie staan. Uw blanco strafblad en het werkcertificaat (zie ingediende documenten nr 4 en 12) tonen respectievelijk aan dat u geen veroordeling heeft gehad en hebt gewerkt. Het gezondheidscertificaat (ingediend document nr 11) verwijst enkel naar uw gezondheidstoestand. Deze stukken kunnen evenwel uw ongeloofwaardig geacht relaas niet in een ander daglicht stellen. De foto's van uw deelname aan protesten via onder andere snapchat (zie ingediende documenten nr 5 en 10) vallen onder dezelfde categorie. Uw deelname op zich wordt niet betwijfeld, maar deze stukken kunnen geen andere waarde worden toegeschreven. Hetzelfde dient gezegd van de foto's van het huis van uw vader en van de wegversperringen (zie ingediende documenten nr 6, 8 en 9). Ten slotte kunnen de drie afdrucken van facebookberichten en van een messengersprek betreffende een lijst van opposanten, en een publicatie op facebook betreffende de Sandinisten (zie ingediende documenten nr 15 en 16) evenmin iets bijbrengen aan uw verhaal. Deze documenten slaan immers niet op uw persoon. Hierbij kan worden toegevoegd dat u expliciet werd gevraagd naar een volledige afdruk van de Whatsapp-berichten betreffende de inval van de politie (ze ingediende documenten nr 7) en met de respectievelijke data erbij, maar u heeft nagelaten aan deze vraag te voldoen (CGVS p.15). Bijgevolg kan niet worden nagegaan wanneer of door wie deze Whatsapp-berichten werden verstuurd. De bewijswaarde van deze documenten is op die manier onbestaande. Kortom u legt al deze stukken voor ter ondersteuning van uw verklaringen, maar ze vermogen niet de voorgaande vaststellingen en de conclusie van uw onwaarachtige relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 27 december 2019 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers houding niet in overeenstemming is met de door hem aangehaalde vrees, stelt verzoeker dat verwerende partij hem duidelijk verkeerd heeft begrepen. Hij legt uit dat hij zelf niet naar het politiekantoor is geweest om zijn strafblad te bekomen, maar wel zijn moeder, nu een man in Nicaragua pas als volwassen beschouwd wordt op zijn 21 jaar en hij dus onmogelijk om zijn strafblad kon geweest zijn. Bovendien benadrukt verzoeker dat het niet de politie is die hij vreest in Nicaragua, *“doch wel de paramilitairen, dat zijn oude veteranen van de jaren '80 die de studentenprotesten veroordeelden”* en stelt hij dat hij *“meer bang [was] om door hen op straat vermoord te worden of te sterven tijdens de studentenprotesten.”*

Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten legt hij uit dat hij de laatste maand voor zijn vertrek voornamelijk bij zijn vader in Jinotepe verbleef en sporadisch eens terugkeerde naar Managua, naar zijn moeder. Hij stelt dat het wederom zijn moeder was die - net als zijn strafblad - zijn gezondheidsattest en geboorteaktes was gaan halen. Aldus zijn er volgens verzoeker helemaal geen tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij en is het duidelijk dat verwerende partij verzoekende partij verkeerd heeft begrepen.

Verder meent verzoeker dat verweerder twee zaken door elkaar haalt: *“in Nicaragua heb je uiteraard de politie die instaat voor de handhaving van de wet, maar daarnaast heb je ook de paramilitairen die de studentenprotesten hard veroordeelden en met niet-officiële lijsten werkten om na te gaan wie er aan de protesten meedeed, om ze op te sporen, op te pakken te folteren en zelfs te doden”*. Verzoeker benadrukt dat het gegeven dat hij met zijn eigen paspoort en op een legale manier het land heeft kunnen verlaten niet hoeft te verbazen, nu hij op dat ogenblik niet officieel gezocht werd en de douane ambtenaren onmogelijk konden weten dat verzoeker het land niet mocht verlaten. Verzoeker wijst er nogmaals op dat hij niet zozeer de politie maar wel de paramilitairen vreesde.

Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op het tijdstip waarop verzoeker zijn blanco strafblad ging opvragen, stelt verzoeker dat de situatie al een hele tijd erg slecht was en dat hij zo lang hij kon zijn vertrek uit Nicaragua heeft uitgesteld, maar besepte dat de situatie op een bepaald ogenblik onhoudbaar zou zijn.

Wat betreft de vriend van verzoekers vader, stelt hij dat deze persoon in zijn vaders motorclub zat en dat hij deze vriend niet persoonlijk kende. Hij benadrukt dat hij wel degelijk zijn naam heeft gegeven, maar dit heeft moeten navragen omdat hij deze persoon niet persoonlijk kende.

Verzoeker merkt op dat de lijst met namen op het ogenblik dat hij het land verliet enkel in het bezit was van de paramilitairen, maar dat de politie thans ook in het bezit is van deze lijst en verzoeker in het hele land wordt gezocht.

Verder betoogt verzoeker dat hij wel degelijk mensen kent die op de lijst staan en zelfs foto's gegeven heeft hiervan. Bovendien beklemtoont verzoeker dat niet betwist wordt dat hij een gekend persoon was in Jinotepe. Verzoeker wijst er tevens op foto's te hebben neergelegd van zijn gebarricadeerd huis en betoogt dat verweerder makkelijk kon nagaan dat dit zijn huis betreft, nu zijn adres op zijn identiteitskaart staat en een snelle zoekopdracht op 'google earth' aantoont dat dit wel degelijk zijn huis betreft.

Verzoeker meent dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt vast dat verweerder niet ontkent *“dat de situatie in Nicaragua desastreus is: er worden op grote schaal mensenrechtenschendingen gepleegd door de overheid”* en erkent dat *“het geweld wijdgespreid is en dat het gepleegd wordt door de politiediensten en paramilitaire groeperingen”*. Verzoeker benadrukt dat repressie, gewelddadig neerslaan van protesten en arbitraire arrestatie veelvoorkomende fenomenen zijn in Nicaragua en dat dit niet wordt ontkend in de bestreden beslissing. Verzoeker betoogt dat verweerder zich bovendien baseert op een rapport van een jaar geleden en wijst erop dat de (humanitaire) situatie in Nicaragua anno december 2019 volledig ontspoord is (Reuters *“Human rights situation in Nicaragua ‘critical,’ regional body says”* van 19 november 2019, beschikbaar op <https://www.reuters.com/article/us-nicaragua-protests/human-rights-situation-in-nicaragua-criticalregional-body-savs-idUSKBN1XT25S>; BBC *“Downward spiral: Nicaragua’s worsening crisis”* van 16 juli 2018, beschikbaar op <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-44398673>).

In hoofdorde vraagt verzoeker om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoeker stelt Nicaragua te zijn ontvlucht uit vrees voor problemen met de autoriteiten omwille van zijn deelname aan (studenten)protesten tegen de regering vanaf 18 april 2018 tot kort voor zijn vertrek in juli 2018. De commissaris-generaal hecht echter geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

Vooreerst stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekers houding niet valt te rijmen met zijn voorgehouden vrees. Zo is onverzoenbaar dat verzoeker enerzijds stelde de autoriteiten te vrezen omwille van zijn deelname aan de protesten (*“Dus als ik het goed begreep vreest u de overheid omdat u deelnam aan de protesten en vreest u de repressie als gevolg daarvan?”*, *“ja”*, *“naast die redenen nog andere redenen?”*, *“Nee alleen die, repressie en de vrees voor politie”*, notities van het persoonlijk onderhoud van 12 februari 2019 (hierna: notities), p. 11), doch zich anderzijds persoonlijk wendde tot diezelfde autoriteiten om identiteitsdocumenten en een attest van goed gedrag en zeden te bekomen. Immers blijkt uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde stukken dat hij op 28 juni 2018 zijn blanco strafblad heeft verkregen in het politiekantoor van het derde district in Managua (notities, p. 8-9), op 11 juli 2018 zijn geboortecertificaat en op 12 juli 2018 zijn gezondheidsattest bekomen heeft van de bevoegde overheidsinstanties (notities, p. 8). Dit terwijl hij in de periode van 18 april 2018 tot 8 juli 2018 vijftien keer zou hebben deelgenomen aan studentenprotesten en hierom de autoriteiten vreesde én op 10 juli 2018 de beslissing viel dat verzoeker het land zou verlaten omwille van zijn vrees voor vervolging door de Nicaraguaanse autoriteiten (notities, p. 8-9, p. 14). Nog daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers twee maand durende blitzcarrière als student-manifestant, is gelet op

voorgaande duidelijk dat hij niet gezocht werd omwille van zijn deelname aan de protesten, laat staan dat hij hierom geïnterviewd werd, dan wel vervolgd zou worden door de Nicaraguaanse autoriteiten.

Bovendien stelde verzoeker dat hij de laatste maand voor zijn vertrek uit Nicaragua op 15 juli 2018 uitsluitend doorbracht bij zijn vader in Jinotepe en vandaaruit tevens het land verliet (notities, p. 6-7), terwijl zijn strafblad (uitgereikt op 28 juni 2018), geboortecertificaat (uitgereikt op 11 juli 2018) en gezondheidsattest (uitgereikt op 12 juli 2018) aan verzoeker werden afgeleverd in Managua. Verzoekers uitleg voor deze vastgestelde inconsistentie kan niet verklaren waarom hij in juli nog naar Managua terugkeerde (*“Ja want u vertelde me eerder dat u bij uw vader verbleef enkele maanden in Jinotepe, hoe zou u dat doe dan enkele dagen voor uw vertrek in Managua kunnen gaan halen?”*, *“In juni waren de wegversperringen nog niet zo hevig als in juli dus dan werden er nog enkele busmaatschappijen die vervoer deden doorgelaten, Managua en Jinotepe zijn niet zo ver van elkaar gelegen, een 20min, ik bleef eenvoudigweg bij m'n vader een hele maand, waarmee ik niet wil zeggen dat ik niet een dag of een weekend naar m'n moeder ging, en ivm de versperringen: tot een bepaalde datum kon je Jinotepe verlaten en waren er bepaalde tijdstippen waarop je wel naar buiten kon, bepaalde uren van de dag.”*, notities, p. 18) en wijst er slechts op dat verzoeker zijn verklaringen aanpast naarmate hij geconfronteerd wordt met ongerijmdheden. Dit blijkt tevens nu verzoeker voorts verklaart – wijzigend ten opzichte van zijn eerdere verklaringen – dat hij de laatste maand eigenlijk toch niet constant bij zijn vader verbleef in Jinotepe en een dag of een weekend naar zijn moeder in Managua ging, en dat men tot een bepaalde datum Jinotepe nog kon verlaten en er bepaalde tijdstippen waren waarop men naar buiten kon (notities, p. 18). Daargelaten dat verzoekers wijzigende verklaringen afbreuk doen aan zijn geloofwaardigheid, kan hoe dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker een dermate groot risico zou nemen en zich uit Jinotepe zou verplaatsen in de door hem geschetste context in en rond de stad Jinotepe (*“(…) alle straten waren afgezet en zo kon ik niet terug naar Managua. Daarvoor moest ik dan een auto zien te bemachtigen die me dan naar Managua zou brengen want alle uitgangen en straten uit Jinotepe waren afgezet, er stonden politie en tanks van de veiligheid, de eerste gelegenheid die zich voordeed om te vertrekken nam ik en ik keerde niet terug. De stad Jinotepe was intussen een spookstad geworden en het was veiliger om daar te blijven dan naar Managua te gaan.”*, notities, p. 7). De Raad kan niet aannemen dat verzoeker zo een groot risico zou nemen om naar Managua te reizen én dat hij daar zijn persoonlijke documenten bij de politie en de overheid – de actoren die hij beweert te vrezen – zelf heeft bekomen. Dit klemt des te meer nu verzoeker reeds een week voor zijn vertrek wist dat zijn naam op een lijst van gezochte protesteers stond (notities, p. 13, p. 15-17).

2.3.2. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat zijn moeder zijn documenten ging halen en verzoeker eigenlijk de paramilitairen – en niet de Nicaraguaanse autoriteiten – vreesde, gaat verzoeker eraan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen grondslag vinden in het administratief dossier en geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat verzoeker stelde dat hij zelf zijn documenten heeft afgehaald en dat hij de politie en overheid zelf vreesde. Zo blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud onder meer: *“Over uw blanco strafblad: wanneer bekomen?”*, *“Op diezelfde datum, in diezelfde periode”*, *“Wie heeft dat doc bekomen?”*, *“Ik, dat was de eerste keer da ik m'n politieregister opvroeg”* (notities, p. 8); *“Dus als ik het goed begreep vreest u de overheid omdat u deelnam aan de protesten en vreest u de repressie als gevolg daarvan?”*, *“ja”*, *“naast die redenen nog andere redenen?”*, *“Nee alleen die, repressie en de vrees voor politie”*, *“Wat vreest u ivm een terugkeer, wat denkt u dat er zou gebeuren als u zou terugkeren?”*, *“Wat ik het meest vrees is dat ze m'n doe nakijken en merken dat ik bij de protesten aanwezig was en me zullen gevangennemen, enkel en alleen om aanwezig te zijn geweest bij de protesten kan je gevangen genomen worden, sinds er een wet bestaat van iets meer dan 3maand geleden, dat iedereen die aanwezig was wordt beschouwd als terrorist en een celstraf riskeert van 30j.”* (notities, p. 11). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk zelf zijn documenten heeft aangevraagd bij de autoriteiten die hij beweert te vrezen, wat de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten ondergraaft.

2.3.3. Verder blijkt dat verzoeker zijn strafblad, uitgereikt op 28 juni 2018, reeds ging opvragen, hoewel uit verzoekers verklaringen blijkt dat het idee om Nicaragua te verlaten pas na 8 juli 2018 ontstond (*“Wanneer begon u het idee te krijgen om Nic te verlaten?”*, *“Om eerlijk te zijn voor mij was het nooit m'n idee dat ik het moest doen maar als het idee al kwam was het na 8 juli”*, notities, p. 14) en de vriend van verzoekers vader pas op 10 juli 2018 vertelde aan verzoekers vader dat hij verzoeker best het land uitstuurde (notities, p. 10). Dergelijke vaststelling getuigt ervan dat verzoeker manifest reeds lang bezig was met het in orde brengen van formaliteiten en regelen van zijn vertrek uit Nicaragua, en tast bijgevolg de geloofwaardigheid van het door hem voorgehouden relaas verder aan.

2.3.4. In het verzoekschrift stelt verzoeker dat de situatie al een hele tijd erg slecht was en dat hij zo lang hij kon zijn vertrek uit Nicaragua heeft uitgesteld, maar beseftte dat de situatie op een bepaald ogenblik onhoudbaar zou zijn. De Raad stelt vast dat verzoekers pogingen tot het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde ongerijmdheden geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. Immers, uit verzoekers verklaringen blijkt ontegensprekelijk dat *“het nooit m'n idee [was] dat ik het moest doen maar als het idee al kwam was het na 8 juli”* (notities, p. 14).

2.3.5. Ook de vaststelling dat verzoeker Nicaragua heeft kunnen verlaten vanuit de internationale luchthaven in Managua met zijn eigen paspoort onder zijn eigen naam toont aan dat verzoeker niet gezocht, noch geïnterviewd, laat staan vervolgd wordt door de Nicaraguanse autoriteiten.

2.3.6. Voorgaande doet tevens afbreuk aan verzoekers (blote) bewering dat hij op een lijst zou staan van mensen die actief door de overheid worden opgespoord. Hierop gewezen, verklaarde verzoeker dat de lijst geen officiële lijst betrof en dat de personen die hem viseren geen deel uitmaken van de regering (*“Ok maar u hebt de doc net voor uw vertrek bekomen en u vertelde me ook dat iedereen van de overheid toegang heeft tot die lijsten en u net die overheid vreest, dat is toch inconsistent met uw vrees om dan die doe bij die overheid te bekomen?”*, *“Zoals ik al zei is die lijst een extra onofficiële lijst, buiten het officiële om, dat zijn ten tweede mensen die sympathiseren met de regering, geen officiële personen die deel uitmaken van de regering, ik heb nooit een strafdaad gedaan of proces gekend, er is nooit iets officieel tegen mij geweest dus als ze me achtervolgen weten ze niet wie ik ben, ik sta enkel op die lijst, ze hebben een foto van mij, maar verder is daar niets legaal aan, dus er is geen rechtstreeks bevel vanuit de regering naar de politie, ik heb geen antecedenten, ben nooit gevangen genomen, ik werd nooit gekwetst.”*, notities, p. 18-19). Dergelijke uitleg kan echter niet overtuigen nu verzoeker uitdrukkelijk en herhaaldelijk stelde dat hij de overheid en de politie vreest (vragenlijst CGVS, vragen 3.4 en 3.5; notities, p. 3, p. 8, p. 10-11, p. 13-14). Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat de politie op 16 juli 2018 en op 11 oktober 2018 (wanneer verzoeker Nicaragua reeds verlaten had) naar het huis van zijn vader kwam om verzoeker te zoeken (notities, p. 3, p. 8, p. 10, p. 14) en dat sommigen van deze agenten hun uniformen droegen en ze de immigratiediensten contacteerden om naar verzoeker te informeren (notities p. 14, p. 19). Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat de personen die hem valseerden niet tot de regering behoorden en verzoeker op een onofficiële lijst stond (notities, p. 18-19). Dit blijkt tevens nu verzoeker stelde dat hij van het bestaan van de lijst af wist *“Via een vriend van m'n vader die voor de regering werkte”* (notities, p. 12). Indien het daadwerkelijk een “niet-officiële” lijst betrof, kan niet worden ingezien dat een volksvertegenwoordiger werkzaam op de dienst toerisme van Jinotepe toegang zou hebben tot dergelijke lijst (notities, p. 12, p. 15). De Raad kan slechts vaststellen dat niet kan ingezien worden waarom de overheid er ‘informele’ lijsten op zou nahouden. Alle lijsten van de overheid zijn immers formeel. Bovendien past verzoeker zijn relaas op essentiële punten aan naarmate hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met ongerijmdheden. Verzoekers wijzigende verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, alsook de door hem voorgehouden vrees ten aanzien van de Nicaraguanse autoriteiten.

2.3.7. Verzoeker legt in zijn verzoekschrift uit dat de politie instaat voor de handhaving van de wet, maar dat de paramilitairen met niet-officiële lijsten werkten om na te gaan wie er aan de protesten meedeed, om ze op te sporen, op te pakken te folteren en zelfs te doden. Verzoeker wijst er nogmaals op dat hij niet zozeer de politie maar wel de paramilitairen vreest en benadrukt dat het gegeven dat hij met zijn eigen paspoort en op een legale manier het land heeft kunnen verlaten niet hoeft te verbazen, nu hij op dat ogenblik niet officieel gezocht werd en de douane ambtenaren onmogelijk konden weten dat verzoeker het land niet mocht verlaten. De Raad herneemt dat verzoeker uitdrukkelijk en herhaaldelijk stelde dat hij de overheid en de politie vreest, doch zijn relaas aanpast in een poging de ongerijmdheden recht te zetten. Hoe dan ook, zelfs al vreest verzoeker de paramilitairen, dan blijkt uit zijn verklaringen en voorgaande vaststellingen dienaangaande dat hij de politie en overheid evenzeer vreest. Dat verzoeker op legale wijze het land kon uitreizen, ondermijnt aldus wel degelijk zijn voorgehouden asielaanvraag.

2.3.8. Hoe dan ook betreft het een louter blote bewering dat verzoekers naam op een (informele) lijst zou staan waardoor hij gezocht wordt als deelnemer van de protesten. Zo legt verzoeker geen enkel begin van bewijs neer dat het bestaan van dergelijke lijst kan staven, noch dat zijn naam op een lijst zou staan, en baseert hij zich louter op de verklaringen van zijn vader (*“Ik heb geen fysieke bewijzen daarvan, niets op papier, ik heb die lijst nooit gezien maar heb enkel, behalve fysieke bewijzen, de woorden van m'n vader, via hem kwam ik het te weten.”*, notities, p. 15). Verder legde verzoeker ter staving van zijn verklaringen over de vriend van zijn vader, R.A., en diens band met verzoekers vader

enkele foto's neer. Daargelaten dat verzoeker zijn verwantschap met de persoon op de foto's niet aantoonbaar met objectieve elementen, kunnen dergelijke eenvoudige foto's op sociale media het bestaan van de lijst niet aantonen, noch de vastgestelde ongeloofwaardigheden herstellen. Hoogstens kunnen deze foto's ondersteunen dat verzoekers vader en R.A. tot dezelfde motorclub behoorden.

2.3.9. Daarnaast kan niet worden ingezien dat verzoeker de naam van de vriend van verzoekers vader, die hem beweerdelijk zou hebben ingelicht over de informele lijst, niet kende (notities, p. 12), doch pas na het persoonlijk onderhoud en bij het indienen van bijkomende documenten liet weten dat het om ene R.A. gaat. Indien deze vriend van verzoekers vader het risico nam om zijn vader in te lichten over de nakende arrestatie van verzoeker, dan is redelijk te verwachten dat verzoeker minstens zijn naam zou kennen nu een dergelijk vertrek uit zijn land pas na overleg met zijn familie en dus vader plaatsgevonden zou hebben. De Raad wijst er bovendien andermaal op dat niet kan worden ingezien dat R.A., die vervangend volksvertegenwoordiger is en bij de toeristische dienst werkt, op de hoogte zou zijn van – zoals verzoeker voorhoudt – een onofficiële lijst. Verzoekers wijzigende en ongerijmde verklaringen aangaande de lijst wijzen erop dat hij deze verzonnen heeft.

2.3.10. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat deze persoon in zijn vaders motorclub zat en dat hij deze vriend niet persoonlijk kende en vervolgens benadrukt dat hij wel degelijk zijn naam heeft gegeven, maar dit heeft moeten navragen omdat hij deze persoon niet persoonlijk kende, kan dit geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Indien deze vriend van verzoekers werkelijk het risico nam om zijn vader in te lichten over verzoekers de lijst, dan is redelijk te verwachten dat verzoeker minstens zijn naam zou kennen.

2.3.11. Voorts kan – in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt – niet worden ingezien dat andere overheidsdiensten buiten Jinotepe (en zeker de hoofdstad) niet op de hoogte zouden zijn van deze lijst met namen van protesteerdere (notities, p. 15). Immers valt niet te rijmen dat er enerzijds zoveel mogelijk protesteerdere geïdentificeerd worden om hen te kunnen vervolgen (notities, p. 13, p. 16-17), maar anderzijds deze (informele) lijst niet kenbaar gemaakt wordt aan overheidsdiensten buiten Jinotepe. Er kan redelijkerwijs worden van uitgegaan dat dergelijke lijst zeer relevant is voor onder meer de grensinspectie en de andere veiligheidsdiensten van Nicaragua. De Raad benadrukt dat verzoekers probleemloos over en weer gereis tussen Jinotepe en Managua, zijn eigenhandig bekomen van documenten bij de politie en overheidsdiensten in Managua en zijn vrij uitreizen via de luchthaven met zijn eigen paspoort, aantoonbaar dat geen van deze overheidsdiensten op de hoogte was van verzoekers aanwezigheid op een lijst met gezochte personen. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat zijn naam op een lijst van protesteerdere die aangehouden moesten worden, stond.

2.3.12. Tot slot stelden zowel verzoeker als zijn raadsman dat eender wie deelnam aan de protesten op een lijst terecht kan komen en personen die op zo een lijst staan worden opgespoord en in de gevangenis van El Chipote opgesloten (notities, p. 16-17, p. 19). Verzoeker stelde dat hij geen verdere informatie opzocht over deze lijsten en opperde dat het eigenlijk niet uitmaakte het of men nu op een lijst stond of niet, gezien iedereen toch kon worden opgepakt (notities, p. 17). Tevens liet hij optekenen dat er een groot percentage mensen van Jinotepe vermeld staat op zulke lijsten en dat er op die manier 600 mensen werden gearresteerd over het hele land en waarvan wel 200 in Jinotepe (notities, p. 16), zodat niet kan worden ingezien dat verzoeker niemand kent die, net zoals hem, op dergelijke lijst staat (notities, p. 17). Waar verzoekers raadsman nog stelde dat verzoeker een bekend figuur is in Jinotepe (notities, p. 19), kan met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat deze bekendheid dient worden gerelativeerd, nu verzoeker schijnbaar zonder problemen langs de strenge controleposten de stad Jinotepe kon verlaten en zijn documenten bij de politie en de overheidsdiensten zelf bekomen. Aldus is geenszins aannemelijk dat verzoeker louter en alleen door zijn bekendheid zou herkend worden op straat als deelnemer van de protesten. Dit betreft een louter blote bewering die met geen enkel objectief element wordt aangetoond.

2.3.13. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij wel degelijk mensen kent die op de lijst staan en zelfs foto's gegeven heeft hiervan. Dergelijke bewering gaat echter in tegen zijn eigen verklaringen gedurende zijn persoonlijk onderhoud (*"Kent u anderen die op die lijst staan?"*, *"Ik ken geen mensen die op die lijst staan maar ik weet wel dat mensen die in vrijheid werden gesteld en die gelukkig het land kon verlaten en die het land verlieten net zoals mij."*, notities, p. 17). De door verzoeker neergelegde foto's geven weliswaar weer dat verzoeker samen met mensen aanwezig was op (een) manifestatie(s), maar kunnen geenszins aantonen dat deze mensen op de vermeende lijst zouden staan. Bovendien kan uit deze ongedateerde foto's geenszins worden afgeleid waar en wanneer verzoeker aan deze manifestatie(s) zou hebben deelgenomen, laat staan dat hij hierom vervolging diende te vrezin.

2.3.14. Gelet op voorgaande toont verzoeker zijn voorgehouden problemen met de Nicaraguaanse autoriteiten omwille van zijn deelname aan studentenprotesten niet aan. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker in Nicaragua niet werd gezocht, laat staan gevisieerd, dan wel vervolgd wordt door de Nicaraguaanse autoriteiten.

2.3.15. De Raad wijst er nog op dat de beoordeling van de situatie in Nicaragua steunt op de COI Focus "*Nicaragua*" van december 2018, en de door verzoeker aangehaalde artikelen. De Raad stelt vast dat bij de redactie van voormelde COI een veelheid aan bronnen werd geraadpleegd. Zo werd deze opgesteld op basis van onder meer uitspraken van het Inter-Amerikaans Hof voor de Rechten van de Mens en van de Inter-Amerikaanse Commissie, rapporten van de Verenigde Naties zoals UNHCR, UN High Commission for Human Rights, krantenartikelen, publicaties van onderzoekscentra en niet-gouvernementele organisaties, Amnesty International en Human Rights Watch, het Centro Nicaragüense de Derechos Humanos.

2.3.16. Uit voormelde COI Focus "*Nicaragua*" van december 2018 blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Als reactie op het beleid van de regering hebben onder meer studenten en gepensioneerden vanaf 18 april 2018 vreedzaam betoogd in Managua en Leon.

2.3.17. De gewelddadige onderdrukking van deze protesten door pro-regeringsgroepen die gekend staan als "*shock forces*" of "*mobs*" wakkerden verdere protesten aan in de hoofdstad en andere steden van Nicaragua. Ook deze betogingen werden gewelddadig neergeslagen door de politie en pro-regeringsgroepen, die gebruik maakten van vuurwapens, traangas, rubberen kogels en snipers (COI Focus, p. 7). Verder blijkt dat de toestand in Nicaragua in drie fasen evolueerde, waarbij de eerste fase werd gekenmerkt door staatsrepressie over het hele land tijdens betogingen en protesten (inclusief op barricades en wegversperringen). In de tweede fase (half juni tot half juli 2018) werden deze wegversperringen en barricades met geweld door gewapende autoriteiten en pro-regeringsgroepen verwijderd. In de derde fase, die volgde op de onderdrukking van de betogingen, werden betogers of personen die als tegenstanders van de regering worden beschouwd, gecriminaliseerd en vervolgd (COI Focus, p. 9-11). De IACHR (Inter American Commission for Human Rights) heeft een vierde fase van het conflict geïdentificeerd als de "*politiestaat*". Volgens de uitvoerend secretaris van de IACHR gebeurt dit wanneer zonder juridische grond alle regels en elementaire mensenrechten worden beperkt en wanneer de wijze waarop in Nicaragua gehandeld wordt niet steunt op decreten of regelgeving uitgevaardigd door de veiligheidsinstanties of via de nationale politie en dit handelen buiten elke vorm van gerechtelijke controle blijft.

2.3.18. Verder blijkt uit de COI Focus dat indien de repressie in sterke mate is uitgegroeid, vooral personen met een specifiek profiel in de aandacht komen van de autoriteiten. Dit betreffen vooral personen die door hun handelingen bekend raken, zoals jongeren en studenten die deelnemen aan de protesten; leraren die weigeren deel te nemen aan pro-regeringsdemonstraties of die hun oppositie tegen de regering uiten; gezondheidswerkers die medische zorg bieden aan betogers; voormalig militair personeel, die weigeren toe te treden tot paramilitaire groeperingen; mensenrechtenverdedigers; journalisten die over de protesten berichten; leden van de Katholieke kerk die bemiddelen in het conflict; boeren die hun oppositie tegen de regering uiten; vrouwen, in hun rol als moeder van betogers en mensenrechtenverdedigers; tegenstanders van het regime van Ortega (COI Focus, p. 14-28). Verzoeker heeft geen dergelijk bekend profiel, integendeel verzoeker heeft beweerdelijk pas enkele maanden meegelopen met studentenprotesten en dit terwijl hij toen al 21 jaar was en hij was daarvoor niet politiek geëngageerd (zie vragenlijst CGVS vraag 3). De Raad wijst er nog op dat verzoeker ook geen enkel document neerlegt waaruit zijn hoedanigheid als student kan blijken, zijn verklaringen waarom hij zelf geen bewijs van inschrijving kan voorleggen kan niet overtuigen (notities, p. 7).

2.3.19. De Raad ontkent geenszins de problematische toestand in Nicaragua en de daar heersende repressie. Verzoeker verwijst dienaangaande terecht naar algemene artikelen in zijn verzoekschrift maar gaat eraan voorbij dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk te worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe, gelet op voorgaande, in gebreke.

2.3.20. De door verzoeker neergelegde documenten en aangehaalde artikelen – Reuters "*Human rights situation in Nicaragua 'critical,' regional body says*" van 19 november 2019; BBC "*Downward spiral: Nicaragua's worsening crisis*" van 16 juli 2018 – berichten over het repressief geweld van de

Nicaraguaanse autoriteiten ten aanzien van manifestanten en doen blijken dat Nicaragua zich in een socio-politieke crisis bevindt. Deze artikelen kunnen bovenvermelde vaststellingen niet wijzigen, noch tonen ze aan dat voornoemde informatie foutief, dan wel niet meer actueel is, of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Integendeel, deze informatie ligt in de lijn van en bevestigt voorgaande motivering.

2.3.21. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet doen wijzigen. Verzoekers paspoort, identiteitskaart en geboortecertificaat staven verzoekers identiteit en nationaliteit, die niet ter discussie staan. Verzoekers blanco strafblad en het werkcertificaat tonen respectievelijk aan dat verzoeker geen veroordeling heeft gehad en heeft gewerkt. Het gezondheidscertificaat verwijst enkel naar verzoekers gezondheidstoestand.

2.3.22. De foto's van verzoekers deelname aan protesten via onder andere snapchat ondersteunen dat verzoeker zou hebben deelgenomen aan protesten, maar kunnen geenszins aantonen dat verzoeker omwille van zijn deelname werd geïnterpreteerd, dan wel vervolgd. Dit geldt tevens voor de foto's van het huis van verzoekers vader en van de wegversperringen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op deze foto's van zijn gebarricadeerd huis en betoogt dat verweerder makkelijk kon nagaan dat dit zijn huis betreft, merkt de Raad op dat niet wordt betwist dat het huis dat van verzoekers vader betreft. Evenwel kan uit deze eenvoudige en ongedateerde foto niet worden afgeleid dat verzoeker persoonlijk werd geïnterpreteerd door de Nicaraguaanse autoriteiten omwille van zijn deelname aan studentenprotesten, noch dat het barricaderen een persoonlijk geïnterpreteerde actie betrof. De drie afdrucken van Facebook berichten en van een Messenger gesprek betreffende een lijst van opposanten, en een publicatie op Facebook betreffende de Sandinisten kunnen evenmin iets bijbrengen aan verzoekers relaas, nu deze documenten geen betrekking hebben op verzoeker persoonlijk. Wat betreft het WhatsApp-gesprek werd verzoeker expliciet gevraagd naar een volledige afdruk van de WhatsApp-berichten betreffende de inval van de politie en met de respectievelijke data erbij, maar verzoeker heeft nagelaten aan deze vraag te voldoen (notities, p. 15). Bijgevolg kan niet worden nagegaan wanneer of door wie deze WhatsApp-berichten werden verstuurd.

2.3.23. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om voorgaande vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op zijn asielmotieven. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.3.24. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Gelet op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst aan te tonen een "reëel risico" te lopen. Het risico op ernstige schade moet echt en specifiek zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch zoals gesteld in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet (HvJ van 17 februari 2009 (GK), "*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*", C-465/07, § 32). Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), "*M'Bodj t. Belgische Staat*", C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat uit "*artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*" (punt 33).

2.4.2. De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart

2016, nr. 43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112). In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy” ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in “F.G. v. Sweden” ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (“§ 81 The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual’s claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see “Salah Sheekh” v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; “Chahal v. the United Kingdom”, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and “Hilal v. the United Kingdom”, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)”. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM van 4 december 2008, nr. 20113/07, “Y./Rusland”, § 79; EHRM van 28 februari 2008, 37201/06, “Saadi/Italië”, § 131; EHRM van 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “Mamatkulov en Askarov/Turkije”, § 73; EHRM van 26 april 2005, nr. 53566/99, “Müslim/Turkije”, § 68).

2.4.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.4. De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten, waarnaar verwezen in de bestreden beslissing of door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Nicaraguaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.4.5. Uit de informatie waarnaar verwezen in de bestreden beslissing (COI Focus “Nicaragua” van december 2018) blijkt dat er in Nicaragua geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Nicaragua beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.6. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat verweerder zich bovendien baseert op een rapport van een jaar geleden en wijst erop dat de (humanitaire) situatie in Nicaragua anno december 2019 volledig ontspoord is. De door verzoeker aangehaalde artikelen – Reuters “Human rights situation in Nicaragua ‘critical,’ regional body says” van 19 november 2019; BBC “Downward spiral: Nicaragua’s worsening crisis” van 16 juli 2018 – berichten over het repressief geweld van de Nicaraguaanse autoriteiten ten aanzien van manifestanten en doen blijken dat Nicaragua zich in een socio-politieke crisis bevindt. Deze (recentere) artikelen kunnen echter bovenvermelde vaststellingen niet wijzigen, noch tonen deze aan dat voornoemde informatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd foutief is, dan wel niet meer actueel is, of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Integendeel, deze informatie ligt in de lijn van en bevestigt voorgaande motivering.

2.4.7. De Raad meent dat indien in Nicaragua geen gewapend conflict kan worden vastgesteld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, de hoge graad van geweld tot grote voorzichtigheid noopt. Uit voormelde COI Focus “*Nicaragua*” van december 2018 blijkt duidelijk dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt.

2.5. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. COOLBRANDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. COOLBRANDT

K. DECLERCK